

Česko – země hanobitelů vlastních prezidentů

Nejnovější zhanobení symbolu české státnosti – Pražského hradu skupinou primitivů vyvěšujících rudé trenýrky jako znak opozice vůči stávajícímu prezidentu Ing. Zemanovi – korunuje všechno dosavadní hanobení těch prezidentů, kteří představují oporu českého národa a jeho republiky.

Nejhůře se v této dlouhodobé záměrné kampani vyznamenává český oficiální tisk – zejména Mladá fronta Dnes a Lidové noviny, a dále deník Metro. Nemine týdne a snad i dne, aby se v těchto tiskovinách neobjevil nějaký hanopis na stávajícího prezidenta. Stejně jako předtím se objevovaly takové hanopisy na prezidenta prof. Klause. Oba naši prezidenti jsou démonizováni jako jacísi škůdci národa a republiky, kteří jakoby „podkopávali pozici a dobrou pověst státu“. Opak je pravdou. To, co oba dva tyto prezidenti zpochybnili – a to zcela oprávněně a pravdivě – byla neudržitelná pozice tzv. havlismu-schwarzenbergismu, který u nás nastoupil na místo zbořeného marx-leninismu, jako jeho jakási eklektická náhrada. Zatímco první prezident samostatné České republiky, Václav Havel, byl pro své tragické a někdy obskurní postoje vůči národu, Sudetům, humanitárnímu bombardování, atd., médii oslavován a adorován bezmála s feudální pompou, všechna nenávist a zloba tzv. havlistů (pravdoláskařů, sluníčkářů, schwarzenbergistů, multikulturalistů, atd.) se soustředila na oba Havlovy nástupce. Ke kritice těchto prezidentů se hodilo vše možné i nemožné, podstatné i nepodstatné. Jen cíl byl jediný. Oba prezidenty jakkoli dehonestovat a vyřídit v očích veřejnosti. Naprosto se to nezdařilo. Jestliže již Aristoteles pravil, že výsledek je učitelem hlupáků – pak se to projevilo v plné nahotě i v republice. Výsledkem soustavného hanobení prezidentů prof. Klause i Ing. Zemana nebylo jejich všeobecné zatracení, nýbrž jen rozpolcení českého národa na dva nesmiřitelné tábory. Tábor odpůrců, jenž má jako modlu občana Böhmische knížete, a tábor příznivců jak prezidenta Klause, tak zejména prezidenta Zemana. Prezident Ing. Zeman jako první v historii novodobého státu byl zvolen přímou volbou občanů, když se příznivci občana knížete totálně přepočítali ve výpočtech jeho šancí na post prvního občana státu.

Byl to mimo jiné i následek dalšího předchozího hanobení jiného našeho prezidenta – prezidenta Budovatele Dr. Edvarda Beneše. Občan kníže, který nezvládl svou nenávist a zášť k prezidentu obnoviteli ČSR Edvardu Benešovi, jej zhanobil před miliony diváků republiky tak, jak to neučinil ještě nikdo jiný předtím – ani potom. Symbolicky posmrtně poslal Edvarda Beneše před válečný soud v Haagu za údajné mordýřství a vyhnání sudetských Němců. Občan kníže tu pronesl nejen historický nesmysl, ale naprostou pyramidální lež. Zde se projevilo vše naučené od zlověstných landsmannschaftů, které toto plácají již desetiletí jako monotónní mantry. To vše by nás tak nepřekvapovalo – kdybychom neregistrovali určité nebezpečí vnímání základů republiky a jejich otců zakladatelů – TGM, Štefánika a Beneše – zejména u mladších generací. Je to fenomén naprosto pochopitelný a vysvětlitelný po desetiletích velkého mlčení o našich fundamentálních prezidentech TGM a Benešovi a po letech zkreslování jejich zakladatelské a obnovitelské role v dějinách republiky. To vše přineslo shnilé plody, které dnes republika sklízí – spolu s útoky novodobých služebníků zahraničních sil, které jsou tradičními nepřáteli české státnosti a republikánského zřízení. A

opět strašlivou úlohu sehrávají v té věci oficiální média včetně média nejsilněji působícího – tj. televize.

O to důležitější jsou všechny akce a publikace, které osvětlují pravdivě a přesně roli našich prezidentů v budování a obraně republiky a vyvracejí všechny profesní lži o jejich osobnosti a činech ve prospěch republiky. Současná média, která o našem národě píše jen jako o jakémsi objektu pozorování ve třetí osobě (všimněte si, jak všichni ti redaktoři píší neosobně o „Češích“, jakoby oni sami buďto nebyli Čechy, nebo byli jakousi nadřazenou elitou), vyhledávají na českém národě s velkou oblibou jen samá negativa („Češi zloději, defraudanti, neukáznění, zlolašní, xenofobní, ateističtí neznabozi, němcožrouti, šlechtožrouti, muslimožrouti, bolševicko-rusofilní etnikum, atd. do nekonečna – zkrátka ti „zlí, nenapravitelní, proletářští Češi“) – jakoby ostatní vybrané národy byly anděly demokracie a pokroku vůči reprezentantům zaostalosti a buranství, což máme být zejména my, voliči prezidenta Ing. Zemana. Ten má být podle odpůrců jakýmsi praporečnickem českého buranství. (Pokud je to pravda, tedy zaplať Hospodine za to! A chraň nás před knížecím morem.) Přitom ti samí odpůrci prezidenta Zemana, kteří mu vytýkají aroganci, buranství a já nevím co ještě, současně schizofrenně volají po „sjednocovací roli prezidenta“! A přitom sami vykopávají v národě příkop hlubší propasti Macochy mezi dvěma znepřátelenými tábory. Nejlépe to mimoděk a snad i kouzlem nechtěného vyjádřil režisér Mencl svými výroky na adresu „českých nevolníků, kteří vždy zradí“ a „panelákové luzy“, jestli si dobře pamatují jeho výroky o voličích prezidenta Zemana. Proti němu postavil občana knížete jako jakéhosi „nobilemho arbitra elegantiae“, jenž svými dobře volenými jadrnými hrubostmi na rozdíl od prezidenta neuráží, ale roztomile baví... Na tomto příkladu je nejjasněji vidět, komu slouží hanobení našich prezidentů, včetně hanobení našich prezidentů na věčnost.

Hanobení našich současných následníků exprezidenta Havla totiž slouží vždy jedněm a těm samým – nepřátelům republiky.

Dr. Jiří Jaroš Nickelli, ČSOL Brno